

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. II. Informatio pro, & contra devotionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

ARGUMENTUM.

Informatio pro & Contra devotionem.

ARTICULUS II.

Devoti, mihi dicere exorsus est, sunt ignavi, qui non recedunt à mundo, nisi quia mundus recedit ab ipsis; honoratorum fugiunt consortia virorum, quia non sunt ex numero illorum: Et quia satis animi non habent ad prosequendum jucundam quandam conversationem, nec satis meriti ad comparandum decenter cum alijs; oblectant non minùs semetipsos, quàm mundum, abscedendo se; eòquòd careant generositate vivendi & conversandi cum viris honoratioribus. Quando ad incitas nonnemo redigitur, nec amplius quidquam potest, amplectitur institutum alicujus devoti; præferret speciem, quasi illuderet mundo, cum à mundo se videat illudi.

Et ego respondebam, omnes illos, qui devoti non sunt, ignavos esse & summè vecordes, qui ideò inserviunt mundo velut mancipia, eòquòd satis animi non habeant nec generositatis, quâ se exstulant ad serviendum Deo, sicut pauperes coloni & agricolæ, qui ideò inserviunt bestijs, jumentis & pecoribus in campis, quia nec cogitatione quidem aspirare audent ad honorem & dignitatem, ut inserviunt alicui Regi vel Princi-

pi: Illi, quibus satis ingenii non est ad comprehendendum & exequendum ingens negotium æternitatis suæ, occupantur vilibus negotijs terræ, quæ nonnisi pueriles ludi sunt, dum interim negligunt acquisitionem regni æterni ipsis promissâ à Deo: diceretis illis esse nonnisi bestiarum animam, quæ non cogitet nec de immortalitate hujus rationalis animæ sibi à Deo concessâ, nec de æternitate, quam expectet post hanc vitam nec de alia quâpiam re magnâ, in quo suam ostendunt stupiditatem & abjectionem animi.

Respondeo secundo, omnes indevotos, magis adhuc ignavos esse quàm stupidos; si enim satis ingenij non habent ad conspiciendum pulchritudinem virtutis, minùs adhuc habent animi ad deducendum illam in opus: oporteret opugnare passiones suas, illasque vincere; sed ipsi dicunt, se id non posse; malunt ergò ignavè famulari velut mancipia. Oporteret exercere virtutes, quæ suas adjungas habent difficultates, quæ superandæ sunt; sed ipsis ad hoc non satis est animi: oporteret sibi inferre vim ad rapiendum cælum, uti ait Evangelium & resistendum torrenti hujus mundi ipsos trahere volen-

Omnes indevoti, qui sunt in mundo sunt stupidi & ignavi

volentis cum multitudine in vitam omnino naturalem, totamque animalem; sed animam ipsi habent nimis mollem, nimisque infirmam; Oporteret denique non timere certum quoddam phantasma, quod appellant. *Quid dicitur?* quo terretur incutitur cunctis ignavis & pusillanimibus, unde & fugiunt velut infantes & plorant ad aspectum umbræ. An sit quidquam tam ignavum & vecors in mundo, quam non audere quidquam agere boni, ex metu, ne quem devoret immanis hæc bestia, quam nuncupant; *Quid dicitur?* Ecce tamen, quid tremore percellat omnes hujus mundi Thraſones, qui ita metuunt, ne habeantur devoti.

Non tantum est hoc, reposuit mihi, sed quod magis mihi displicet, est, quod videam, omnes devotos esse homines malè moratos, importunos, molestos, quibuscum vivere nemo possit, homines absque affectu, absque amicitia, à quibus sibi promittere nullus valeat aliquod in necessitate obsequium.

Unde hoc arguis? Dicebam ipsi: Bone Deus, quam malè institutus es circa homines; profecto totum est contrarium; si querendus est aliquis in mundo, qui habeat omnes virtutes vitijs à te anumeratis contrarias, honestatem, benevolentiam, veram amicitiam,

in obsequendo fidelitatem ac promptitudinem, non invenies eum nisi inter veros devotos.

In primis si in mundo sunt homines, qui habeantur pro viris vere honestis, hi non sunt, nisi veri devoti: In quo enim constituis veram honestatem nisi in committendo nunquam actiones abjectas & probrosas, nisi nunquam ledendo tuam fidem, tuam conscientiam, tuum amicum; inviolabilem ipsi semper servando fidelitatem, custodiendo secretum ab ipso tibi commissum, vel sacrum quoddam depositum, nulli à te unquam revelandum? si vera honestas in eo consistit, ut aliquis sincerus sit in suis promissis, verus in suis verbis, candidus & rectus in omnibus suis actionibus, ita ut nunquam recedat in omnibus, quæ agit, ab obligatione suâ, certum est, nonnisi verum devotum, ita dispositum esse posse. Ratio est, quod cum collocaverit cor suum in manu Dei, ab ipso is capiat suam vivendi rationem, probè gnarus, ipsum semper esse actionum suarum testem, sicut & occultissimarum cogitationum cordis sui; se quoque facere nil posse, nec dicere, sed ne quidem cogitare contra virtutem, & contra honestatem, quod non displiceat oculis ipsius divinis: ô quam procul abest ab eo, ut edusque præceps ruat! mallet enim mori, quam ipsi displicere. Mul-

Ecce 2 tum

Omnes vero devoti sunt viri honesti, boni amici & fideles.

es in
ti, qui
in
do
stupi-
ignavi

tum igitur in illo collocari potest fiducia, velut in viro verè honesto, utpote devoto: An similis fiducia in illis quoque collocari possit, qui cum devoti esse nolint reipsa non habent nec conscientiam, nec fidelitatem, nec timorem Dei, cum hæc absque devotione subsistere non possint.

Secundò si homines sunt in mundo benevoli, obsequiosi, affabiles, conversationis jucundæ & acceptæ, ij sunt veri devoti. Non sunt observandæ tantæ cautelæ cum ipsis, eodquod sinceri sint ac ingenui, absque ullâ agendi ratione affectatâ, nec tantæ circumspeditiones molestæ, quas observare oportet cum hominibus mundanis, ne forsan offendantur in re minimâ: Vera devotio, quam profitentur, admodum similis est pietatæ, quâ Sanctus Paulus efformat nobis imaginem Charitatis, quæ regina est virtutum.

Ipsa est patiens, inquit nobis, ut ex nullo offendatur, nisi ex eo, dum videt offendere Deum; ipsa benigna est & affabilis erga proximum, ne unquam mœrore afficiat ipsum; ipsa omnia in bonam suscipit partem, ita, ut malè nullius indicet intentionem, quando etiam videret parum aliquid in ipsius actionibus reprehensione dignum; ipsa nunquam importuna est mundo, nec offensa ab ipso conqueritur, sed semper contenta videtur & pacifica; ipsa nec ta-

citurna est, nec garrula, loquitur, quando oportet, nec quidquam dicit, quod suâ careat prudentiâ; ipsa non cogitat malum de aliquo, & quia ipsius cogitationes innocentes sunt, ipsius oculus simplex, ipsius verba absque dolo, credit facilè, omnes alios ejusmodi quoque esse: Ipsa semper comitem habet prudentiam, quæ non permittit illam decipi, & per quam inclinatur ad exercendam virtutem, quæ à Sancto Thoma tam necessaria judicatur ad conversandum bene cum proximo, quæque *Entrapelia* vocatur.

Quis distitebitur, quin esse ejusmodi devotio possit non nisi jucundissima cujuscunque conditionis hominibus, omnèsque devoti, qui ipsius amplectuntur institutum, sint homines in mundo amabilissimi, eodquod offendant neminem, nulli præbeat alicujus vel molestiæ vel timoris argumentum. Nonne verum est, homines mundanos, quibus contemptui est devotio, haud esse neque tam honestos, neque tam amabiles, uti homines devotos esse constat.

Tandem ne dicas, devotos esse homines nullius studiosos amicitia, & à quibus expectari non possit aliquid in necessitate obsequium; Dicas potius oppositum, quod, si quemquam habeas amicum fidelem, in quo tuam collocare possis fiduciam, ut certus sis, ipsum

1. Cor. 13.
v. 4.

Veri devoti
suaves sunt
& amabiles

Verus devotus est
sincerus &
fidelis amicus.

ipsum tibi nunquam defuturum in necessitate, hic esse non possit nisi ille, cuius vera ac sincera est devotio. An dubites, quin ille, qui probe agnoscit, Cor suum ita consecratum esse amori, ut obligatus sit sub æternæ pœnæ damnationis, non solum amare Deum suum ex totis viribus suis, sed etiam proximum, quamvis inimicus ipsius sit maximus, sicut seipsum? An dubites, inquam, quin ardentius & vehementius, suos amaturus sit amicos?

Est error credere, quòd, ut aliquis verè sit devotus, oporteat negligere amicorum suorum omnem amicitiam. Omnino ex adverso non est cor tanto exaltans amore, sicuti est cor diligentis DEVM. Ipsius amor tantæ est vastitatis & amplitudinis, ut includat non solum DEVM; sed omnia, quæ spectant ad DEVM; Jam tibi iudicandum relinquo; an excludat ab illo amicos suos; Ipsius amor tam est fortis, ut velut ignis ardeat in medio glaci, eòquòd maxima odiorum ac persecutionum, quibus ab inimicis suis afficitur, frigora non possint extinguere ipsum; jam penes te sit iudicium, an non amore singulari Inos persecutus sit amicos? Ipsius amor tantæ soliditatis est & efficacæ, ut sibi satisfactum non credat, si ore duntaxat amet & verbo, sed veritatem illius attestari velit operibus, obsequijs & beneficijs suis. Quâra-

tione igitur liceat dubitare, quin exhibiturus tibi sit optima in necessitatibus tuis obsequia?

Si necessitas occurreret tibi, aliquod cuiquam communicandi arcum, à quo tua dependeret vita, tuusque honor, vel tuum alicui committendi thesaurum, cui crederes illum majori cum securitate, quàm ei, quem verum cognoveris esse devotum? Si deserent te omnes in contagiosâ quâdam peste, vel aliâ ejusmodi infirmitate, à quo auxilium expectare nisi ab ipso posses? Si exponere oporteret quenquam pro te bona sua, amicos suos, personam suam, propriamque suam vitam, à quo ingentes hos amicitia sperare posses affectus, nisi à vero devoto, qui amet te in DEO & propter Deum! Et hoc est, quod verus nuncupatur devotus, cujus amicitia certa est, constans & efficax, quò amicitia mundi non pertingunt, quæ non nisi plene sunt infidelitate, deceptione, & propriæ studio utilitatis, de quo indies conqueruntur omnes: Et his consideratis adhuc dicas, devotos esse homines ingenuitate, honestate & charitate privatos, quibuscum nulla haberi possit vitæ consuetudo, ipsos esse homines insulos, qui nulli studeant amicitia, nec ulli aliquod impendant benevolentia argumentum?

Verùm tu loqueris, reposuit mihi, de viris admodum prudentibus

Eeeee 3

bus

Verus devotus est amicus fidelis servando secretum & serviendo in necessitate,

oti
unt
iles

le
it
&
si-

bus, qui non collocant devotionem suam in figmentis exterioribus, in versione oculorum, & in certis oris vultusque compositionibus simulatis, quas eo sine efformant, ut observari se faciant velut homines, qui non sint sicut ceteri hominum: Tu loqueris igitur de ijs, quibus est anima recta & sincera, qui sunt absque dolo & absque simulatione, dum ita de prædicas devotos? Bene intelligis, dicebam ipsi; sed horum sunt pauci, & multo pauciores alij, qui plerumque non nisi externam ostendunt speciem: tanto deterius, sed defectus non oritur ex devotione. Qui reprehensione sunt digni, non sunt, nisi quia verè non habent devotionem, contenti si-

mulate eandem: Probè enim vides, omnes illos, qui eam verè ac sincerè amplectuntur, aestimari plurimum, & ita causam non habes condemnandi illam; & summa injuria est apud omnes mundi nationes ipsam despiciari.

Debit in hoc mihi assentiri; non enim habuit, quod desuper replicaret mihi: Sed quia credebam, me non satisfacisse, quòd propugnaverim devotionem & devotos, ut illos è contemptu eruerem, nisi tam sublimem quòque insererem ipsius animo circa illam existimationem, ut ipsam amaret, eamque ipsemet possidere desideraret, devotiusque esse vellet: adjeci ea, quæ mox percipies.

ARGUMENTUM.

Ut aliquis consolatus vivat in hoc mundo, & Beatus in altero, oportet devotum esse, & speciatim devotum erga Sanctissimam Virginem.

ARTICULUS III.

Nemo est beatus in hoc mundo, absque devotione.

Nemo unquam beatus vivere potest, nisi contentus; & nunquam contentus est quisquam, nisi id habeat, quod Cor ipsius desiderat. Jam immensa sunt hominis desideria, quæ nunquam tepieri, nec contentari possunt omni eo, quod minus est Deo. Certum igitur est, DEUM solum ipsum reddere posse beatum, eò quòd is solus reddere possit Cor

ipsius contentum. Hem, quæ ratione Cor ipsius contentum sit per possessionem DEI, nisi sit devotum? Docet enim Sanctus Thomas, quòd devotio sit voluntas prompta & deliberata, ad amplectendum cum gaudio ea omnia, quæ spectant ad servitium DEI. Illi, quibus nulla est devotio, non habent gaudium de DEO, nec fervorem ad requirendum illum, non igitur